

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/72/2020
Identifikačné číslo spisu: 4116215404
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4116215404.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: T. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, XXX XX H. Q., zastúpeného advokátskou kanceláriou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., so sídlom Tichá 45, 811 02 Bratislava, IČO: 36 783 188, v mene ktorej koná JUDr. Boris Reken ako advokát a konateľ, proti žalovanému: PIAL - AGRO, s. r. o., so sídlom Cabajská 28, 949 01 Nitra, IČO: 34 105 794, zastúpenému JUDr. Lubomírom Hlbočanom, advokátom, so sídlom Vájnorská 20, 831 03 Bratislava, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenom na Okresnom súde Nitra, pod sp. zn. 31Cb/64/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. júna 2019, č. k. 15Cob/127/2018-313, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou na Okresný súd Nitra (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) dňa 09.06.2016 sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti uznesení č. III, IV a V valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 25.04.2016. Žalobca v podanej žalobe argumentoval tým, že na valnom zhromaždení spoločnosti PIAL-AGRO s.r.o., so sídlom Cabajská 28, 949 01 Nitra, IČO: 34 105 794, (ďalej len „spoločnosť“) konanom dňa 29.10.2015 (ďalej len „VZ“) bol uznesením č. III. odvolaný s účinnosťou ku dňu konania tohto VZ z funkcie konateľa spoločnosti. Toto uznesenie VZ žalobca napadol žalobou o určenie neplatnosti v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 28Cb/6/2016. Dňa 25.04.2016 sa konalo mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti (ďalej len „MVZ“), ktorého sa zúčastnili dvaja spoločníci (žalobca sa ho nezúčastnil) a bolo na ňom prijaté uznesenie č. III, ktorým bolo zrušené uznesenie č. III VZ. Okrem namietanej neplatnosti uznesenia č. III MVZ žalobca namietol neplatnosť aj uznesení č. IV. a V. MVZ, a to s poukazom na rozsudok publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí pod číslom 9/2004 (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/95/2002 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/359/97).

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, rozhodol výrokom I., že návrh žalovaného zo dňa 17.10.2016 zamietol a vo výroku II. určil, že uznesenie č. III MVZ je neplatné s tým, že výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku IV. žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 1/3-iny. Súd prvej inštancie v priebehu konania pripustil zmenu žaloby. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe súd prvej inštancie nevyhodnotil ako rozhodnutia pre neho priamo zaväzujúce. V časti žaloby týkajúcej sa napadnutých uznesení IV. a V. MVZ súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcovi márne uplynula 3 mesačná prekluzívna lehota zakotvená v ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože začala plynúť odo dňa prijatia napadnutých uznesení IV. a V. MVZ, tzn. 25.04.2016, pričom žalobca odôvodnil ich neplatnosť až v podaní zo dňa 27.09.2016 (č. l. 74 spisu). Súd prvej inštancie vyhodnotil podanie žalobcu zo dňa 27.09.2016 ako návrh na zmenu žaloby, o ktorého pripustení rozhodol uznesením (č. l. 117 spisu) na pojednávaní konanom dňa 03.11.2016. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobcu v tejto časti zamietol. V súvislosti s namietaným uznesením III. MVZ súd prvej inštancie skonštatoval jeho neplatnosť. Tento svoj záver súd prvej inštancie odôvodnil tým, že bolo prijaté v rozpore so zákonom, pričom ani strany sporu netvrdili existenciu ustanovenia spoločenskej zmluvy alebo stanov spoločnosti, ktoré by oprávňovalo valné zhromaždenie k zrušeniu už skôr prijatého uznesenia. Súd prvej inštancie poukázal aj na ust. § 125 Obchodného zákonníka, ktoré nezakotvuje takúto právomoc valného zhromaždenia. Na potvrdenie správnosti svojho záveru súd prvej inštancie upriamil pozornosť na jeho súlad s rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 10. januára 2012, č. k. 27Cb/65/2011-59, a rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. apríla 2013, sp. zn.15Cob/215/2012.

3. Odvolací súd uznesením zo dňa 26. septembra 2017, č. k. 15Cob/19/2017-153, rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, v napadnutej zamietajúcej časti (výrok III.) a časti o trovách konania (IV. výroku) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po preskúmaní súdneho spisu odvolací súd zistil, že v rámci predvolania (na č. l. medzi 70 a 71 spisu) na pojednávanie nariadené na deň 03.11.2016 bola obsiahnutá výzva súdu prvej inštancie adresovaná žalobcovi. Predmetnou výzvou súdu prvej inštancie žiadal žalobcu, aby bližšie uviedol dôvody namietanej neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie reagoval písomným podaním zo dňa 27.09.2016. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nesprávne posúdil predmetné podanie žalobcu zo dňa 27.09.2016 ako zmenu žaloby, o ktorej pripustení rozhodol uznesením na pojednávaní konanom dňa 03.11.2016. Tento postup súdu prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd ako nesprávny, nakoľko uvedené podanie bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné považovať za doplnenie, resp. spresnenie skutkového stavu uvedeného v žalobe. Odvolací súd skonštatoval vecnú nesprávnosť III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, pretože ako sekundárny dôsledok rozhodnutia o pripustení zmeny žaloby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že žalobca podal žalobu v časti neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na zrušenie III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti výroku IV. o náhrade trov konania.

4. Po vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie na ďalšie konanie tento rozhodol rozsudkom zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 31Cb/64/2016 - 233, tak, že určil uznesenia č. IV a V Mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti, PIAL-AGRO s.r.o., IČO: 34 105 794, so sídlom Cabajská 28, 94901 Nitra, ktoré sa konalo v sídle tejto spoločnosti dňa 25.04.2016, ako neplatné. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu ako dôvodne podanú. S prihliadnutím na závery zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 26. septembra 2017, č. k. 15Cob/19/2017-153, súd prvej inštancie žalobu v časti týkajúcej sa uznesení č. IV. a V. MVZ uzavrel ako podanú včas a podanie žalobcu zo dňa 27.09.2016 kvalifikoval ako doplnenie skutkového stavu uvedeného v žalobe, a nie ako návrh na zmenu žaloby. S poukazom na znenie ust. § 141 ods. 3 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie skonštatoval, že prijaté uznesenie č. IV. MVZ, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti a uznesenie č. V. MVZ, ktorým bol do funkcie konateľa spoločnosti vymenovaný X., majú vzhľadom na predložené znenie spoločenskej zmluvy v tomto konkrétnom prípade charakter zmeny spoločenskej zmluvy, nakoľko dôsledkom prijatia týchto rozhodnutí zo zákona dochádza k zmene obsahu čl. 13 ods. 1 spoločenskej zmluvy, kde sú konatelia vrátane žalobcu vymenovaní a identifikovaní menom, rodným číslom a bydliskom a k zmene obsahu čl. 9 ods. 2 spoločenskej zmluvy, kde je výslovne uvedené, že orgánmi spoločnosti sú traja konatelia spoločnosti - zakladatelia spoločnosti, čo

žalobca ako zakladateľ a konateľ spĺňa, pričom jeho odvolanie a vymenovanie p. Jána Fukasa ml., ktorý nie je zakladateľom spoločnosti mení aj obsah tohto článku.

6. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenia majú podľa súdu prvej inštancie charakter uznesení, ktorými dochádza k zmene obsahu spoločenskej zmluvy a v zmysle ust. § 141 ods. 3 sa považujú za rozhodnutia o zmene spoločenskej zmluvy, tak na ich prijatie bola v zmysle čl. 12 ods. 6 písm. f) spoločenskej zmluvy potrebná 2/3-nová väčšina všetkých hlasov spoločníkov. Nakoľko na konaní MVZ nebola dosiahnutá 2/3-nová väčšina všetkých hlasov spoločníkov, uvedené uznesenia preto neboli prijaté potrebnou väčšinou, v dôsledku čoho súd prvej inštancie skonštatoval prijaté uznesenia ako neplatné a žalobe vyhovel.

7. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zo dňa 11. júna 2019, č. k. 15Cob/127/2018-313, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 31Cb/64/2016-233, zmenil tak, že žalobu v časti určenia neplatnosti uznesení č. IV. a V. mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti PIAL - AGRO s. r. o., IČO: 34 105 794, so sídlom Cabajská 28, 949 01 Nitra, ktoré sa konalo v sídle tejto spoločnosti dňa 25.04.2016, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 1/3 a náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

8. Odvolací súd posúdil odvolanie žalovaného ako dôvodné. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že v prípade žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia je nevyhnutné, aby dôvody neplatnosti napádaných uznesení boli jasne vymedzené najneskôr v trojmesačnej prekluzívnej lehote plynúcej odo dňa ich prijatia. V časti žaloby týkajúcej sa napadnutých uznesení IV. a V. MVZ však podľa odvolacieho súdu tak žalobca neurobil. Odvolací súd bol toho názoru, že žalobca v zákonom stanovenej lehote neuviedol žiadne dôvody ich neplatnosti, ale len odkázal na rozhodnutie súdu v inej (nesúvisiacej) právnej veci bez opísania konkrétnych skutkových okolností a namietania rozporu s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami.

9. S námietkou žalovaného o nemožnosti rozšírenia dôvodov neplatnosti napádaných uznesení po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty žalobcom sa odvolací súd plne stotožnil. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že na doplnenie týchto dôvodov žaloby v podaní žalobcu zo dňa 27.09.2016, súd prvej inštancie nemal prihliadať. S prihliadnutím na uvedené potom odvolací súd postupoval podľa ust. § 388 C. s. p. a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v časti týkajúcej sa uznesení č. IV. a V. MVZ zamietol.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.).

11. V rámci dovolania žalobca argumentoval tým, že odvolací súd neaplikoval postup podľa ust. § 382 C. s. p., keď pre svoje rozhodnutie použil ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka o preklúzii práva, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité a pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, namietal nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a absenciu skúmania procesných podmienok, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť.

12. Dovolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, sp. zn. 15Cob/170/2016, právoplatný dňa 11.09.2017, v ktorom uznesenie č. III. VZ, o prvom odvolaní žalobcu z funkcie konateľa spoločnosti, je neplatné. Podľa dovolateľa sa jedná o rozhodnutie v skutkovo a právne identickej veci, ktorého vydaniu predchádzala výzva Krajského súdu v Nitre v súlade s ust. § 382 C. s. p., aby sa žalobca vyjadril k novej aplikácii ust. § 141 ods. 3 Obchodného zákonníka po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby. Dovolateľ trvá na tom, že Krajský súd v Nitre v identických prípadoch postupoval odlišne, čím porušil princíp právnej istoty v právnom štáte. Vydaním napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom bola podľa dovolateľa porušená zásada dvojinstančnosti, nakoľko bolo žalobcovi znemožnené domáhať sa uplatnenia práva riadnym opravným prostriedkom v súvislosti s preskúmaním skutkových tvrdení a právnych záverov prvýkrát použitých až v konečnom napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu. Za spravodlivé dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorého následkom dôjde k vydaniu rozhodnutia o neplatnosti uznesenia č. IV. a V. MVZ.

13. K namietanému postupu odvolacieho súdu nerešpektujúcemu ust. § 382 C. s. p., dovolateľ poukázal na ustálenú judikatúru, a to nález Ústavného súdu zo dňa 05.04.2007, č. k. III. ÚS 171/06-44, uznesenie

Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. októbra 2010, sp. zn. 5Cdo/322/2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. marca 2018, sp. zn. 7Cdo/1/2018, a ďalšie uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/210/2009, sp. zn. 5Cdo/334/2009 a sp. zn. 3Cdo/76/2014.

14. Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ videl v tom, že sa odvolací súd nevysporiadal s rozsudkom publikovaným v Zbierke súdnych rozhodnutí pod číslom 9/2004 - rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/95/2002 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/359/97, na ktoré poukázal žalobca už v podanej žalobe v súvislosti s namietanou neplatnosťou uznesení č. IV. a V. MVZ. Dovolateľ je toho názoru, že sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorý postup dôkladne neodôvodnil, čím došlo k porušeniu ust. § 393 ods. 3 C. s. p.

15. Dovolateľ zdôraznil, že Najvyšší súd SR rozsudkom, sp. zn. 1Obo/95/2002, rozhodol o skutkovo rovnakých okolnostiach. Z predmetného rozsudku podľa dovolateľa vyplýva, že „Ak valné zhromaždenie spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej štatutárnym orgánom sú traja konatelia s právom konať samostatne, rozhodne o odvolaní jedného z nich bez toho, aby zároveň vymenovalo nového, považuje sa toto rozhodnutie za rozhodnutie o zmene spoločenskej zmluvy. Na jeho prijatie je preto potrebný súhlas aspoň dvojtretinovej väčšiny všetkých hlasov spoločníkov (ak spoločenská zmluva neurčuje vyššie hlasovacie kvórum), inak je neplatné.“ (ZSP 9/2004)

16. Zo skutkovo rovnakých okolností podľa názoru dovolateľa vychádza aj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/359/97, z ktorého vyplýva, že „Spoločenská zmluva o založení spoločnosti s ručením obmedzeným musí okrem iného obsahovať mená a bydliská prvých konateľov a spôsob, akým konajú v mene spoločnosti (§ 110 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka), ako obligatórnej náležitosti zmluvy. To isté platí, ak má spoločnosť pri jej založení jedného konateľa. Ak má dôjsť k zmene počtu konateľov oproti spoločenskej zmluve, môže sa tak stať len zmenou spoločenskej zmluvy.“

17. Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 17. júla 2019, sp. zn. 5Obdo/53/2018 vydané v konaní medzi rovnakými sporovými stranami, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, o určení uznesenia č. III. VZ spoločnosti za neplatné.

18. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu odôvodnil žalobca aj neuplatnením procesného postupu podľa ust. § 161 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 378 ods. 1 C. s. p., keď počas konania neskúmal, či sú dané procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) a upriamil pozornosť na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, v konaní o neplatnosť uznesenia č. III. VZ a právoplatný rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, v konaní o neplatnosť uznesenia č. III. MVZ. Nadobudnutie právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, malo podľa dovolateľa dopad na prebiehajúce konanie. Jedná sa o nedostatok procesnej podmienky právoplatne rozhodnutej veci, ktorá predstavuje procesnú prekážku konania v zmysle ust. § 230 C. s. p. Tento svoj názor dovolateľ odôvodnil vzťahom prejudiciality s účinkami vzájomnej kauzálnej podmienenosti medzi právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, v konaní o neplatnosť uznesenia č. III. VZ a napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu v predmetnom konaní. Dovolateľ rovnako upozornil na to, že odvolací súd mal obligatórne skúmať, či má dostatok právomoci na rozhodnutie vo veci, poprípade, či už nerozhodol iný príslušný orgán podľa ust. § 193 a § 194 C. s. p. Na doplnenie dovolateľ zhrnul, že o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia zo dňa 29.10.2015, o odvolaní konateľa - zakladateľa z funkcie bolo už právoplatne rozhodnuté, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemôže v konaní, ktoré nasleduje po právoplatnosti tohto rozsudku, o opätovnom odvolaní toho istého konateľa - zakladateľa z funkcie k 25.04.2016 rozhodovať opakovane, prípadne opačne.

19. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolateľ kvalifikoval ako prekvapivé, nakoľko očakával, že v odvolacom konaní bude súd viazaný postupom v zmysle ust. § 383 C. s. p. a prerokované budú len otázky, ktoré viedli súd prvej inštancie k potvrdeniu záväzného právneho názoru vyjadreného v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 26. 09. 2017, č. k. 15Cob/19/2017-153, o zamietnutí odvolania podaného žalovaným.

20. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný, ktorý považuje dovolanie žalobcu ako zmätočné, nejasné a nezrozumiteľné, pretože z neho nemožno zistiť, čoho sa

žalobca domáha. Podľa žalovaného rozhodnutia, na ktoré žalobca vo svojom dovolaní poukazoval, nie sú aplikovateľné v danom spore. Argumentáciu žalobcu odôvodňujúcu dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. považuje žalovaný za nedostatočnú.

21. Žalovaný zdôraznil, že žalobca vo svojom dovolaní prehliadol skutočnosť, že samotný žalobca v časti žaloby týkajúcej sa neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ neuviedol žiadne dôvody, ale len odkázal na rozhodnutie súdu v inej nesúvisiacej veci, tzn. bez opisania konkrétnych skutkových okolností. Námietku žalobcu o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu posúdil žalovaný ako účelovú a nedôvodnú. K žalobcom namietanej prekážke právoplatne rozhodnutej veci žalovaný uviedol, že sa v danom prípade nejedná o res iudicata, pretože o napadnutých uzneseniach IV. a V. MVZ bolo právoplatne rozhodnuté až napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu.

22. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca s tým, že zotrváva na jeho doterajších vyjadreniach, ktorých sa pridrižiava.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

24. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

25. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

26. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

27. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci

samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

29. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

30. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

32. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., pretože napadnutý rozsudok spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej.

33. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

35. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol postup odvolacieho súdu, ktorý pre svoje rozhodnutie použil ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka o preklúzii práva, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité a pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce pričom neaplikoval postup podľa ust. § 382 C. s. p.

36. Podľa ust. § 382 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

37. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 26. septembra 2017, č. k. 15Cob/19/2017-153, bola skonštatovaná vecná nesprávnosť III. výroku rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, ktorým tento zamietol žalobu v časti týkajúcej sa neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ, a to z dôvodu jej podania (podaním žalobcu zo dňa 27.09.2016 ako návrh na zmenu žaloby) po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nesprávne posúdil podanie žalobcu zo dňa 27.09.2016 ako návrh na zmenu žaloby, nakoľko sa jednalo o doplnenie, resp.

sprešnenie skutkového stavu uvedeného v žalobe. Po vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie, tento v odôvodnení rozsudku zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 31Cb/64/2016-233, skonštatoval, že žaloba bola v časti týkajúcej sa uznesení č. IV. a V. MVZ podaná dôvodne a včas. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zo dňa 11. júna 2019, č. k. 15Cob/127/2018-313, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 31Cb/64/2016-233, zmenil tak, že žalobu v časti určenia neplatnosti uznesení č. IV. a V. mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti PIAL - AGRO s. r. o., IČO: 34 105 794, so sídlom Cabajská 28, 949 01 Nitra, ktoré sa konalo v sídle tejto spoločnosti dňa 25.04.2016, zamietol. Odvolací súd napadnutý rozsudok odôvodnil s poukazom na podstatu žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, pri ktorej je nevyhnutné, aby dôvody neplatnosti napádaných uznesení boli jasne vymedzené najneskôr v trojmesačnej prekluzívnej lehote plynúcej odo dňa ich prijatia. V časti žaloby týkajúcej sa napadnutých uznesení IV. a V. MVZ však podľa odvolacieho súdu tak žalobca neurobil. Odvolací súd uviedol, že žalobca v zákonom stanovenej lehote neuviedol žiadne dôvody ich neplatnosti, ale len odkázal na rozhodnutie súdu v inej (nesúvisiacej) právnej veci bez opísania konkrétnych skutkových okolností a namietania rozporu s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd zastáva názor, že za týchto okolností odvolací súd nebol povinný aplikovať postup podľa ust. § 382 C. s. p., pretože tak ako súd prvej inštancie aj odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach zaoberali otázkou včasnosti podania žaloby v časti týkajúcej sa neplatnosti namietaných uznesení IV. a V. MVZ v zmysle ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka.

39. Ďalej namietal nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/95/2002 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/359/97, na ktoré poukázal žalobca už v podanej žalobe pri namietanej neplatnosti uznesení č. IV. a V. MVZ. Takýto postup odvolacieho súdu dovolateľ kvalifikoval ako odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorý odvolací súd dôkladne neodôvodnil, čím porušil ust. § 393 ods. 3 C. s. p.

40. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

41. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

42. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

43. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

44. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

45. Dovolací súd v súvislosti s namietanou absenciou náležitého odôvodnenia považoval za potrebné upriamiť pozornosť na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že k posúdeniu (ne)platnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti súdom môže dôjsť len z dôvodu, resp. dôvodov, ktoré žalobca ako oprávnená osoba uviedol v žalobe o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a to v rámci prekluzívnej trojmesačnej lehoty od prijatia uznesenia valného zhromaždenia, resp. odo dňa, keď sa mohol o uznesení dozvedieť v prípade, ak valné zhromaždenie

nebolo riadne zvolané, pričom uplatnené dôvody už nemôže následne rozšíriť po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Napriek tomu, že bola žaloba podaná včas, v časti určenia neplatnosti uznesenia č. IV. a V. MVZ žalobca ako dôvod neplatnosti uviedol len to, že „... s poukazom na rozsudok publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí pod číslom 9/2004 (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/95/2002, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/359/97), je zrejmé, že aj uznesenia č. 4 a 5 Valného zhromaždenia II sú neplatné.“ Takúto argumentáciu žalobcu obsahujúcu v žalobe, ktorou len odkázal na rozhodnutia súdu v iných (nesúvisiacich) právnych veciach bez opísania konkrétnych skutkových okolností a namietania rozporu s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami, vyhodnotil odvolací súd ako nejasnú. Týmto má dovolací súd za to, že odvolací súd riadne odôvodnil, prečo sa s rozhodnutiami, na ktoré poukázal žalobca, podrobnejšie nezaoberal.

46. Podľa ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. Toto právo však zanikne, ak ho oprávnená osoba neuplatní do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť.

47. Z ust. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

48. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že už zo samotného znenia ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, aké sú podstatné náležitosti návrhu, resp. žaloby, na určenie neplatnosti valného zhromaždenia. Týmto nevyhnutnými náležitosťami sú: a) žalobu musí podať oprávnená osoba (aktívna legitímácia), ktorou je každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady, aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka; b) žaloba musí smerovať proti spoločnosti, ktorej valné zhromaždenie napadnuté uznesenie prijalo (pasívna vecná legitímácia), c) dôvodom namietanej neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia môže byť len rozpor so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami; d) včasnosť podania žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, v opačnom prípade toto právo na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia zanikne, tzn. v prekluzívnej lehote do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa oprávnená osoba mohla o uznesení dozvedieť. Vyššie uvedené náležitosti žaloby o určenie neplatnosti valného zhromaždenia musia byť splnené kumulatívne. To znamená, že súd je obligatórne povinný ešte pred samotným rozhodovaním o platnosti, resp. neplatnosti, uznesenia valného zhromaždenia skúmať ich splnenie.

49. V danom prípade je zo súdneho spisu zrejmé, že žalobca v žalobe namietanú neplatnosť uznesení č. IV. a V. MVZ neodôvodnil rozporom so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami, ale len stroho poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde tento rozhodoval v postavení odvolacieho súdu v iných skutkovo nesúvisiacich konaniach. Týmto došlo podľa odvolacieho súdu k nesplneniu zákonom predpokladaných náležitostí pre súdny prieskum platnosti napadnutých uznesení valného zhromaždenia. Uvedený nedostatok sa žalobca snažil odstrániť podaním zo dňa 27.09.2016, ktoré predstavovalo doplnenie, resp. spresnenie skutkového stavu uvedeného v žalobe. Tým, že dôvody namietanej neplatnosti uznesení č. IV. a V. MVZ však boli doplnené žalobcom až dňa 27.09.2016, resp. dňa 28.09.2016, kedy bolo predmetné podanie žalobcu doručené súdu prvej inštancie, záver odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku o nemožnosti rozšírenia dôvodov neplatnosti napádaných uznesení po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty nemožno považovať za arbitrárny neodôvodnený.

50. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že vzhľadom na dôvody neplatnosti napádaných uznesení č. IV. a V. MVZ po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty, odvolací súd neskúmal platnosť, resp. neplatnosť uznesení č. IV. a V. MVZ. Včasnosť podania žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nebola predmetom rozsudku Najvyššieho súdu SR, ako súdu odvolacieho (nie dovolacieho) sp. zn. 1Obo/95/2002 ani rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/359/97, preto dovolací súd zastáva názor, že k žalobcom tvrdenému odklonu odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí nedošlo, preto túto námietku dovolateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

51. Okrem vyššie uvedeného žalobca v rámci svojho dovolania namietol, že odvolací súd neskúmal

procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Konkrétne uviedol existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, a to s ohľadom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, v konaní o neplatnosť uznesenia č. III. VZ, ktorý prejudiciálne rozhodol o otázke neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie konateľa spoločnosti na VZ, čo malo vplyv aj na predmetné konanie o (ne)platnosti uznesení IV. a V. MVZ. Dovolateľ s prihladením na uvedené poukázal na ust. § 193 a § 194 C. s. p., podľa ktorých mal odvolací súd obligatórne skúmať, či má dostatok právomoci na rozhodnutie vo veci, poprípade, či už nerozhodol iný príslušný orgán, ale neurobil tak.

52. K žalobcom namietanej prekážke právoplatne rozhodnutej veci dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti uznesenia č. III. VZ a rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, bolo právoplatne rozhodnuté vo výroku II., že uznesenie č. III MVZ je neplatné. Uvedené uviedol v dovolaní aj samotný žalobca. Dovolací súd upriamil pozornosť na to, že v danom spore je predmetom konania (ne)platnosť uznesení IV. a V. MVZ, tzn. iné uznesenia ako tie, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného dôvodu považuje túto námietku dovolateľa ako nedôvodnú.

53. Podľa ust. § 193 C. s. p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

54. Ustanovenie § 193 C. s. p. zakotvuje taxatívny výpočet rozhodnutí, ktorými je súd viazaný a ktoré stoja mimo rámca úvahy súdu. Tieto otázky si súd nemôže vyriešiť sám ako otázky predbežné (prejudiciálne). V danom prípade však rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, ani rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, nie sú rozhodnutiami uvedenými v ust. § 193 C. s. p., ktoré by dávali odpoveď na prejudiciálne otázky týkajúce sa neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ.

55. Podľa ust. § 194 ods. 1 C. s. p. otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihladne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (ust. § 194 ods. 2 C. s. p.). Dovolací súd zdôrazňuje, že konanie a rozhodovanie o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spadá do právomoci všeobecných súdov, preto Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 4. júla 2017, č. k. 15Cob/170/2016-182, určil, že uznesenie č. III. VZ je neplatné a Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 3. novembra 2016, č. k. 31Cb/64/2016-127, určil, že uznesenie č. III MVZ je neplatné. V predmetnom konaní sa však žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesení IV. a V. MVZ, ku prieskumu ktorých nedošlo z dôvodu, že žalobca vo včas podanej žalobe neuviedol relevantné dôvody namietanej neplatnosti (rozpor so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami). Tieto dôvody žalobca doplnil až po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty.

56. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

57. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

58. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie

súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

59. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

60. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

61. Dovolací súd preto konštatuje, že vyššie uvedeným procesným postupom odvolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

62. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

63. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

64. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.